

[Lannung.]

den kun er ment som en absolut midlertidig ordning, hvad man også, hvis man ser godt efter, vil se fremgår af en række punkter i det foreliggende materiale.

Så påberåber det ærede medlem sig, at der er andre steder, hvor man har noget i retning af en begrænsning med hensyn til de sagførere, der har ret til at møde for højesteret. Jeg synes, det stærkeste argument, specielt for os danske, i så henseende, er dette, som jeg også pegede på, at i Sverige og i hele den angelsaksiske verden kender man intet som helst i retning af en særlig højesteretssagførerprøve. Det er, som jeg sagde, en hjemmegjort foreteelse. Man har i England „barristers“ og „solicitors“, men man har ingen special prøve for de barristers, der ønsker at procedere for højesteret i England. Aldeles ikke, det er den samme uddannelse uden nogen som helst prøve, der gælder for alle retter i England og, så vidt jeg har forstået, i hele den angelsaksiske verden, også i dominions.

Så nævnte det ærede medlem hr. Poul Møller „King's Counsels“ og „Queen's Counsels“, men heller ikke her er det nogen prøve, der er grundlag for udnævnelsen til King's eller Queen's Counsels. Atter et argument til fordel for de synspunkter, jeg her har fremført.

I øvrigt har jeg jo for mit vedkommende erklæret mig rede til, hvis der er stemning for det, at gå ind for en skærpelse af landsretssagførerprøven og for, at man for at få almindelig møderet for højesteret ikke alene skal have en udtalelse om, at man er øvet, men også om, at man er egnet til procedure. Det er vel det eneste punkt, hvor jeg i denne forbindelse divergerer lidt fra den højtærede justitsminister. Jeg mener, at landsretterne har særdeles gode forudsætninger for at tage stilling til, hvem der er øvet og egnet; at de måske ikke så gerne gør det, er en sag for sig, men i og for sig må de efter mit skøn anses for at have særlige forudsætninger derfor. Der bliver det ikke en eksamenspræsta-

tion, der bliver spørgsmål om, men en udtalelse på grundlag af deres kendskab til vedkommende sagførere igennem de mange år. Med andre ord, det bliver i langt højere grad en standpunktsbedømmelse end en eksamensbedømmelse, hvad jeg synes man fra alle sider burde kunne se på med tilfredshed.

Justitsministeren (Hans Hækkerup): Jeg vil gerne sige til det ærede medlem hr. Poul Møller, at når jeg stadig taler om den gældende ordning på højesteretssagførerprøvens område som en overgangsordning, hænger det sammen med den historiske kendsgerning, at indtil retsplejeloven af 1916 trådte i kraft i 1919, havde vi skriftlig procedure ved alle retter undtagen højesteret, som havde mundtlig procedure. Da man havde denne specielle procedureform ved højesteret, var det forklarligt og måske nødvendigt, at man udpegede en særlig kreds af sagførere til at varetage denne specielle form for procedure, men når vi fra 1919 gik over til som princip at have mundtlig procedure i alle retter, så bortfaldt i og for sig begrebsmæssigt begrundelsen for at opretholde en særlig kreds af sagførere. Så blev det et kvalitets-spørgsmål på en helt anden måde. Når man så gennemførte den ordning, vi gennemførte i 1932 med de såkaldte 8 års sagførere, kan jeg ikke se rettere, end at det ganske simpelt var udtryk for, at vi stod med en overgangsordning, og det måtte før eller senere føre til et skridt frem eller tilbage.

Alt det, det ærede medlem nævnte med ulykkelige ordninger med statsudnævnte sagførere rundt om i forskellige lande, har ingen relevans her, for det er ikke det, der er spørgsmålet. Hvad angår sammenligningen med Sverige, har jeg ikke rejst spørgsmålet om, hvorvidt vi skal gå så vidt som i Sverige, nemlig at afskaffe sagførertvangen. Det er et spørgsmål, der kan diskuteres, naturligvis.

Endelig til slut om dette problem med udvalget. Nu siger det ærede medlem hr.